

Stefania Coco Scalisi

Játsszunk?

– Játsszunk? – kérdezte a nőt.
– Mégis mit?
– Ha kitalálom, milyen lapot húzol a pakliból, adsz egy csókot.
Kitalálta. Csókolóztak.

– Játsszunk? – kérdezte egy nap a nőt, jóval a csókolózás után.
– Mégis mit?
– Ha kitalálom a lapodat, hozzám jössz feleségül.
– De hát a házasság nem olyasmi, amit az ember így dönt el. Alaposan át kell beszélünk, rá kell jönnünk, hogy egymáshoz illünk-e, nem lehet így csinálni!
– Jól van, rendben. De azért csak válassz egy lapot!
Összeházasodtak. Egyszerű, vidám ceremónia, kevés meghívottal. Mindenki evett és táncolt. Gyönyörű nap volt.

– Játsszunk? – kérdezte a nőt.
– Mégis mit? Nézd, jól tudom, hogy cinkelt kártyáid vannak.
– No, jó. Akkor dobjunk fel egy érmét. Fej vagy írás?
– Mi a tét?
– Ha fej, csinálunk egy gyereket!
– Na, szépen állunk! Hallottam már gyerekekről, akiket a gólya hozott, de sorsvetéssel eldöntött életekről még nem!
– Mindig kell lenni egy első alkalomnak, nem?

Fej lett. Született egy gyerekük, az első gyerek, akiről egy érme döntött. De úgy látszott, őt ez nem zavarja. Viszonylag gondtalanul cseperedett, különös szenvedélyt táplált a fogadások iránt (ami, ha jól belegondolunk, nem olyan meglepő). Az apja, amit csak tudott, megtanított neki a bűvésztükkökről, amelyek szerencsét hoztak neki. Az anyja gondoskodott róla, hogy néhány szabályt is megismerjen, és erős, kedves emberré váljon. Ahogy teltek az évek, egyre több döntés született fogadással: vegyenek-e autót, hol töltsék a vakációt, kutyát vagy macskát tartsanak. Néhányak szemében ez az életstílus kész örület volt. Számukra a normalitás. A lehető legegyszerűbb megoldás. Végül is – gondolták – a sorsban meg lehet bízni. És így volt vele a fiuk is, aki időközben felnőtt. Amikor befejezte a középiskolát és azon kapta magát, hogy nem tud két szak közül választani, ő is érmét dobott fel. És mint az apja, ő is kártyatükkkel vette rá a szerelmét, hogy menjen hozzá. Szóval ez családi hagyomány volt, mely átöröklődik a nemzedékeken.

– Játsszunk? – kérdezte a nőt.
– Hogy mit mondtál? – kiabált vissza ő.
Már mindketten igencsak elaggottak, és nem hallottak valami jól.
– Válassz egy lapot! – kiáltotta hangosabban.
– Még mindig? Nem fáradtál már bele?
– Ígérem, ez lesz az utolsó. Na, válassz egy lapot!
– És ha kitalálsz?
– Ha kitalálom, megígérem, hogy egy napot sem töltünk egymás nélkül.
Természetesen kitalálta. Most, utoljára is.

Sokcsevits Judit Ráhel fordítása

Edvard Kocbek

Éjjel az ajtófélfánál

(Na vratih zvečer)

Az anya lányának ha alkonyul
mikor az kifordul
teljes szépségében patyolatban
az anya lányának az ajtóban:
Egy szóra! – de megtorpan
az anya lányának este az ajtóban
száját tátja torpanó szóra
bár mondaná ősei szózatát
egy anya lányának este az ajtóban
hajdanvolt szózatot de ma restelkedve
torkán akad a szó szakad a hang
minden tisztázó mondat csuklik-botlik
elcsuklott minden anya hang bennszorult
egyetlen anya se bírta lányának este az ajtóban
lányának s magzatának
hisz visszatér a lány
megtér áldott állapotban
méhében ott a gyümölcse
s neki is majd elszorul a szíve
s az ő lányának is lánya lányának
este az ajtóban

Kezdeti

(Začetna)

Jó napot, jó estét, jó reggelt!
Az évezred közepébe pottyantam.
Tenyeremből a fényes magasságok jóllaknak
s a messzeségek a közelemben hevernek.
Az ércekből ódon csillagok ragyognak,
szirtekkel ölelkeznek tengerek,
villás ágfa közé fészkek fonódnak,
erős erek fonják át a márványt.
Köröttem állatsereg nyüzszög
s pajkos szelek rajongnak körül.

Szigetek vak pásztoraként élek,
akár tapintásommal is felismerlek titeket,
ha az ősi odúból előbukkanok.
Mindenünnen körém gyülekeztek,
szelíden tenyeremhez nyomódtok,
nyájasan, életerővel, áldozatkészen.
Egytől-egyig a helyén van mindenik,
rablók rabolnak, mohák sarjadnak,
szökell a forrás, a hegy az égnek mered,
az eső szendereg, ösztöne repíti a madarat.

Otromba nyelvem oldódik,
szerényen kezdem reggeli énekem,
a világ alakját s mértékét dicsőítem,
ahogy apa nagyapóval azt megszabta.
S ha elalélok, érzem: révületbe estem,
fiaim varázsigeimet örökölték tőlem.
Egész nap játszadoznak, a világon alakítanak,
hónaljuk közé kenyér-ék fúródott,
fejük tetején galambok, lábaiknál oroszlánok.

Lukács Zsolt fordításai